

Úvahy v pěti oddílech,

doplňované úryvky z knihy duchovní přinašečky:

Slovo Kristovo

(Podle duchovního poznání napsala Božena Cibulková
v letech 1955 – 1965) [1]

Slovo Kristovo (1.) – Nehledejte již ve starých knihách

Slovo Kristovo (2.) – Beze strachu a s mírností

Slovo Kristovo (3.) – Vtělení do zvířat

Slovo Kristovo (4.) – Občanská politika

Slovo Kristovo (5.) – Různé postupy. Che Guevara

Bohumír Tichánek, 2010

Slovo Kristovo (1.) - Nehledejte již ve starých knihách

Bohumír Tichánek

"Ověřil jsem si, že když odložím svoje zdvořilé chování a předvedu jistou porci drzosti a žoviálnosti, za kterou jiný interpret může být bouřlivě odměňován, ode mne ji nikdo nebere" - Karel Gott

Inspirovaná Božena Cibulková – **tučně psaný text** – úryvky z její knihy: **Slovo Kristovo** [1]

Pojem života v Matrixu chápeme snadno - je to počítačová hra, virtuální realita. Taková zdánlivá skutečnost musela být navržena, zkonstruována a dál je provozována. Toto pojetí neodporuje tradičním náboženským názorům na svět.

Dosud věda svými přístupy nesleduje, že svět může být umělý. Přistupuje ke světu především jako k nezáměrně sestavenému. Proto je věda pohříchu materialistická, že se zdráhá posuzovat zkoumané záležitosti jinak - jako záměrně a předem promyšlené. Svět uvažovat připravený ne mimozemským, ale nadpozemským přístupem.

A přece musíte poznat sebe a všechno kolem vás nejen z poznatků zemské vědy, ale podle skrytých duchovních zákonů a řádů, na Zemi neznámých. [1]

V tomto příspěvku užívám knihy "Slovo Kristovo" [1], kterou podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala a upravila Božena Cibulková v letech 1952 - 1972. Obsahuje nové Ježíšovy myšlenky. I další nečíslované citace jsou z této její knihy. Internetovou verzi předkládá její držitel nepatrně odlišnou [1a].

Kam spějeme? Jsou snad vesmírné duchovní zákony natrvalo opomenutelné? Nejsou. Stále Česká republika funguje svou snahou více zbohatnout. Více dálnic zajistí to a ono. Budují se i velké obchody, skladiště, parkoviště a arény. Pak je svou činností splácíme. Ale na smysl života se dbá málo.

Je to podobné, jakoby rodina dbala na vymalování bytu, pořízení lesklejších koupelnových armatur, účinnějších radiátorů a lepších koberců. Ale čím budou děti - zda se mají připravovat na studia a přidržovat k práci a zda budou pomáhat dědovi s bábou, to by se zanedbalo. Jaké budou mít chování.

* * *

Spílat dovedeme na víc způsobů. I když ne pro každého je to vhodné.

Karel Gott: *"Ověřil jsem si, že když odložím svoje **zdvořilé chování** a předvedu jistou porci drzosti a žoviálnosti, za kterou jiný interpret může být bouřlivě odměňován, ode mne ji nikdo nebere. To platilo už v dobách rivalství s Waldemarem Matuškou."* [2]

Vyučovací předmět, který by určoval lidské jednání, není ve školách obvyklý. Nacvičovat to vhodné, co vede k pěknému cíli - k upřímnému schvalování našeho jednání ostatními lidmi.

Některý politik se neosvědčí, dovede brát úplatky, podvede společnost - avšak část jednoduché školní mládeže se na učitele směje - "Chachá, já bych to dělal taky tak."

Způsobem, jenž bezprostředně poučuje o vztazích mezi lidmi, může být hraní divadla. České děti, jež bývají mírnější než jiné, se můžou vtělit do vymyšlené postavy a snáze zkoušet, co se dá a co se nedá dělat. A jaké je pak vyznění našich činů.

Mnoho vhodných příběhů bývalo vždy obsaženo v čítance, avšak školní předmět - zdroj duchovních přístupů - by prospěl ještě víc. Zkušenosti dokládající, jaké jsou výsledky různých druhů jednání. V dějepise se učíme výsledkům válek, ale shrnutí dějin, diskuse o chybách, by byla nejdůležitější.

Jsou slova, která zlo rozdmýchávají, je přímo vyvolávají a posilují proti člověku. Jen slovo laskavé, vlídné, mírné a pokojné, čisté a svaté, které mluví k člověku i ke mně, je zbraní silnou, přemáhající nepřítele a vykupující vás z područí hříchu i z trestu za něj. Budete-li mít v ústech vždy jen takováto slova, pak se nebojte. Není již toho, kdo by vám ubližoval a vy byli trápeni v duši i v těle. Slovo modliteb pak dovrší vaše vítězství a nepřátelé odejdou od vás.

V tom směru navazují citací z knihy Jaromíra Skřivánka. Vlídnyými slovy čelil nebezpečí na Srí Lance:

Od skály přicházeli dva muži. Byli to ti, se kterými jsem se zde před hodinou setkal. Jejich chování se však úplně změnilo a i jejich výstroj - - - měli zastrčeny mačety. Postavil jsem se a v tom okamžiku vytáhli z pouzder své lesklé nože. Pěst sevřenou kolem jílce přitiskli k boku tak, že jejich obnažené zbraně směřovaly na moje břicho.

- - -. Co všechno probíhalo v mé mysli jenom během několika setin vteřiny, mohl bych to přirovnat k urychlené práci počítače, který bleskově začal vytvářet modelové situace a analyzovat je... Stačil jsem v rychlosti ještě litovat, že jsem si s sebou nevzal alespoň fotoaparát, který byl na dlouhém řemínku, tím bych je mohl od sebe udržet na určitou vzdálenost. Pokud bych jej dokázal kolem sebe stále otáčet. Odehnat je od sebe kopanci nebo pěstmi bylo zcela absurdní.

Proti jejich zbraním jsem neměl žádnou šanci. Mačety sloužily na odsekávání houževnatých čajových větví a kořenů, často silných jako lidská paže. A dát se na útěk? Další bláhová možnost vzhledem k jejich mládí. A potom jsem si výrazně uvědomil, že vlastně každým pohybem začínám vytvářet modelové situace. V okamžiku, kdy bych se dal na útěk, vytvořil bych tak jednoznačně dějový vzor: Lovci a štvaná zvěř.

- - -. Čtvereční kilometry téměř neprostupně prorostlých keřů s nekonečným labyrintem stezek a cestiček, kudy procházely ženy odtrhávající čajové lístky, poskytovaly možný útulek pro stovky hrobů osamocených poutníků.

Zbývalo mi pouze jediné: Zcela klidně jsem jim vykročil vstříc, jako bych naprosto nevnímal hrozivý význam jejich napřažených mačet. Beze spěchu jsem přišel až k nim a to bylo to první, co je zřejmě velmi překvapilo.

Zastavili se a zůstali stát s napřaženými mačetami. Již od prvního okamžiku jsem se na ně usmíval a měl jsem pocit, že zde vystupuji jako herec v nějakém zvláštním absurdním

dramatu. Zdálo se mi, že v tuto chvíli jedná někdo za mne. Došel jsem až k nim a přátelsky na ně zavolal: "Hallo, boys!"

V tu chvíli jsem byl již u jejich mačet. Do jedné z nich jsem cvrnknul prstem a pokračoval: "Na co máte ty mačety, teď večer, po pracovní době?" Nezastavil jsem se ovšem. Klidně a beze spěchu jsem je míjel a odcházel, aniž bych zrychlil krok. Měl jsem pocit, že nějaká náповěda mi šeptá do ucha, jak se mám chovat. Pokračoval jsem v nezrychlené chůzi a ani jsem se neotočil. Zajímavé bylo, že jsem se vůbec nebál. Bát jsem se začal teprve až za rok, když jsem na celou událost vzpomínal v klidu domova a uvědomil si, jak bylo pro ty útočníky snadné zasadit mi smrtelnou ránu do zad, když jsem nejevila sebemenší známku odporu.

Odvážil jsem se obrátit asi tak po stu metrech chůze a v mé oční sítnici zůstane až snad do konce života zachycený nevymazatelný snímek: Dvě ztuhlé postavy Tamilců tam stály s rukama spuštěnými podél boků. V pěstích oba dosud drželi obnažené mačety a nepohnutě se dívali za mnou.

Snad sám velký bůh Šiva, se kterým jsem měl v Indii tolik co do činění, je tam zmrazil.

Po návratu jsem celou událost vyprávěl policejnímu náčelníkovi a lékaři v nemocnici, kde jsem byl ubytován a měl jsem dojem, že mi to ani jeden z nich nevěřil. Když jsem jim připomenul zavraždění sinhálského správce plantáže, o kterém mi předtím vyprávěli, náčelník to odbyl slovy: "Nu ano, to se stalo, ale správce byl hlupák. Byl na ně opravdu velmi zlý." To řekl a mávnutím ruky odeslal celou záležitost do minulosti. Když jsem si položil otázku, co se vlastně postavilo mezi mne a mačety, vyvstala jediná myšlenka: Nestačí odstranit vnější zbraně, člověk se musí **odbrojit od zbraně**, ze které všechny ostatní pocházejí a tou je nenávisť. [3]

Záleží na různých souvislostech, jakého postupu lze kdy použít, čeho chce dosáhnout jedna a druhá strana, a kolik opětovných životních zkušeností mají. Nejen současných.

* * *

V dětství se mi stala příhoda, ve které mohlo jít o život. Jako ještě dost malý kluk jsem se rozhodl jít na procházku. Něco takového mě, tou dobou, nenapadlo nikdy před tím ani potom. Školu jsme měli až odpoledne, tak jsem opustil místo před domem a šel. Směrem k mařatským kopcům, cesta vedla nahoru. Ušel jsem snad padesát metrů a řekl si, že to stačí. Šel jsem zpět a když jsem byl skoro pod kopcem, ozval se zezadu výstřel. Hvízdlo to snad půl metru nade mnou, odhadl jsem, a myšlenka radila jednoznačně: Neotáčej se! Klidně jsem šel dál. Nevím, jak brzo potom jsem pochopil, proč bylo nutné nepodlehnout zvědavosti. Snad šlo o střelce, který nemohl udržet svou touhu - udělat to. Snad se ještě udržel - nevykonat, či snad mu hmyz zabránil přesnit výstřel. Kdyby byl spatřen, snad by se ulekl a mohl čin dokonat. Nebo ho překvapila a dál v klidu udržela nečekaná reakce dítěte, jakoby si ničeho nevšimlo?

Nehledejte již ve starých knihách duchovní vědění a poznání skrytých dějů, protože se mnoho změnilo od času, kdy jsem promluvil v Ježíši a zjevil, že Otec je v Synu a Syn v Otcí. Od toho času započalo obnovování a nové posvěcování všech porušených věcí, vkládání do nich nových zákonů i účelů.

Zavřete staré knihy. Jejich moudrost byla potřebná do tohoto času, který je už minulostí. Na prahu vašeho života již stojí budoucnost, a pro ni je nutno vědět víc o mně i o člověku, o hmotě, Zemi i vesmíru.

K problémům můžeme přistupovat různě. Buďto tradici dodržovat nebo naopak. Desítky let jsme s přezíráním odsuzovali diktátorské vnucování proletářských přístupů - co mohou dávný Marx s Leninem vědět o problematice civilizace, která je již mnohem dál? Co může postup, v leccems zastaralý, dávat pozdější době? I když obsah práce filosofa dál přetrvává.

Zdroj, jež předložila inspirovaná Božena Cibulková, je jiný. Jsou to velmi promyšlená doporučení, často zcela konkrétní. Lze důvěřovat, že vysoká bytost z jiného světa aktualizuje své rady, své vedení. Nezůstává jen u nadčasové filosofie. Kdekdo souhlasí, že bible není zdrojem přírodovědného poznání. Vědění se vyvíjí, bibli překonává, jak hledající lidé dávno zjistili. Ale i duchovní vědění zná vývoj, což dokládá první věta citovaného odstavce - nehledat již ve starých knihách.

Literatura:

Seznam na konci 5. dílu

* * *

Původně 16.10.2010: [Slovo Kristovo \(5.\) – Různé postupy. Che Guevara](#)
<http://www.tichanek.cz/>

Slovo Kristovo (2.) - Beze strachu a s mírností

Bohumír Tichánek

Belgičan se rozběhl proti zvířeti, rozpřáhl ruce a zařval. Hroch zůstal stát a jako zpráskaný se vrátil, zalezl do vody.

Inspirovaná Božena Cibulková – **tučně psaný text** –
úryvky z její knihy: **Slovo Kristovo [1]**

Duchovní přístup ke světu, daný náboženstvím, se v Evropě velmi oslabil. U nás v Česku prý nejvíc. Říká se, že všechno je jinak. Někde se lidé chovají podle tradice, chodí pravidelně do kostela - ale myslí si svoje, jednájí po svém. Ústup od katolictví, ke kterému nepřímo zavelelo Masarykovo Československo, případně směr k husitské církvi, byl upřímný, podložený zkušenostmi. Například tradiční církve světily zbraně, jimiž pak státy bojovaly navzájem proti sobě! Účinné smíření bohatých s chudými se nedařilo.

Bud'te připraveni na pokušení. Cesta zemským životem není procházka ani odpočinek, ale boj dobra se zlem; boj těžký, jenž v žádné hodině, v žádné chvíli života na Zemi neustane, ani když tělo spí a duše ve snu prožívá podivné zápletky.

Nevyhýbejte se setkání s lidmi, abyste mohli projevit své srdce v bezelstnosti při pohledu tváří v tvář. Vychovávejte se v bratry, pomocníky, ochránce, učitele i těšitele. [1]

Podobně velký mystik 20. století poukázal na nevýhody odloučeného pobytu v klášteře. Zmenšuje to množství podnětů, kterým je člověk vystaven. Bez nich je vývoj člověka obecně zpomalen.

* * *

Mnoho se mluví mezi mými vyznavači o soudu nad světem, který má přijít, ale já vám pravím: Ten, kdo jej čeká v bázni, je již souzen, neboť v něm je skryta nešlechtnost. Ale ti, kdo jsou plně dobří, čistí od vin, neděsí se a jej nečekají v určitý den a přesnou hodinu. Je již za nimi a oni poznavše jej a okusivše jeho trestů, napravili se a nyní mě našli jako Přítele a Otce, Boha dobrotivého.

Biolog může upozorňovat, jak je strach důležitý pro přežití přírodního člověka. Strachy se uvolní svěrače, a odlehčený člověk může rychleji prchat. "Dát nohy na ramena", se říkávalo. Jednoduše uznávat strach jako výzvu; boj anebo útěk.

Avšak historka o domorodci, někde z divočiny, nabízí něco jiného. Šel lovec, s oštěpem, stezkou v džungli. Dvacet metrů před sebou uviděl tygra. Co teď? Dát se na útěk je zbytečné, velký čtyřnožec by menšího dvojnožce snadno dohnal. Chlapík šel stále vpřed, a mířil rovnou na tygra. Tygr situaci sledoval. Když už byl člověk u něj, tygr znechuceně uhnul, aby mohl lovec úzkou cestou projít.

Uplatnilo se známé - "vrána vráně oči nevyklove".

A ještě něco obdobného; dokonce i při zvířecím útoku lépe beze strachu. Cestovatelé Z+H:

*O tom, že tady padla vláda a že vedení státu se ujala strana komunistická, jsme se dozvěděli toho dne, kdy jsme v pralese filmovali a fotografovali pygmeje. Druhý den **po 25. únoru Jirku Hanzelku málem zabil hroch**. To bylo na řece Ručuru, v národním parku, kde zvěř běhala naprosto volně. Hrochy jsme chtěli vidět z blízkosti co největší. Jednoho hrocha to našťvalo a rozběhl se za Jirkou. Nebýt majora Huberta, belgického správce parku, který nás doprovázel a který znal reakce zvěře, tak bych byl přišel o partáka a skončila by cesta kolem světa. Jirka pelášil, jak jsem ho v životě neviděl. Hroch ale utíkal tak, že by mu neunikl snad ani Emil Zátopek. Belgičan se rozběhl proti zvířeti, rozpráhl ruce a zařval. Hroch zůstal stát a jako zpráskaný se vrátil, zalezl do vody.*

Dostalo se nám poučení, že v podobné situaci nikdy nesmíte zvířeti ukázat záda. Zůstat stát, nejlépe couvat. [4]

Málo víme o nemožnosti zemřít svým vědomím, málo předpokládáme návrat do vyššího světa, následně míváme strach o zdejší život. Jenže pobyt v Matrixu je dočasný. Udává se, že bible 365 krát doporučuje: neměj strach! To značí: neměj strach žádný den, nikdy!

* * *

Není kacířstvím, hledá-li mne někdo vlastní cestou a neobvyklým způsobem dává lidem poučení. Ale je jím ten, kdo pronásleduje a snižuje usilovnou práci pro lepší, vyšší život lidí, pro sblížení člověka se mnou. Největším kacířstvím je nedbání Zákona: Miluj!

Kdo mě hájí se zbraní v ruce nebo ubližuje těm, které posílám vyčistit zrno pravdy od plev, je ponořený do hříšnosti, byť sebe měl za čistého a bez viny.

Na Jana Husa vzpomínáme s úctou. Poprava dost přímo vedla ke vzniku násilného husitského hnutí. Jestliže značná část českého národa tehdy odmítala dědičného krále, nějak spojeného s Husovým usmrcením na švýcarském koncilu, pak tento přístup byl vlastně ve shodě s biblickým židovským problémem - i když to s českým středověkem přímo nesouvisí. Izrael krále nemíval. Později si však krále vyžádal, po vzoru okolních národů - ačkoliv biblický Hospodin své svěřence upozorňoval na jejich pošetilost.

* * *

Dlouho a mnoho trpí ten, kdo lásku v sobě nosí mezi pošetilci, pobloudilci, hrubci i násilníky. Nejednou jsem nesl kříž v oběti za ty, kteří nechtěli žít svatě a obětavě, pohrdli tichým domem Otce a šli stavět své vlastní domy na různých místech vesmírného prostoru.

Poznatku se jen zlehka dotknu. První věta by mohla patřit i nadaným českým literátům meziválečného období; většina z nich pak násilný přístup komunistického směru zase opustila.

Může se vztahovat k posmrtným osudům snaživců, nešťastně usilujících lidí, kdoví kde umístěných po jejich odchodu ze Země. Jenže na uspořádání takových světů, zřejmě ve skrytých rozměrech naší Sluneční soustavy, je mnoho názorů, vzájemně rozdílných.

Ve zmíněném směru politický disident Milan Šimečka (1930 - 1990) napsal:

Ve větší míře ovšem na mě působila skutečnost, že členy komunistické strany byli téměř všichni ti příslušníci obdivuhodné umělecké a tvůrčí generace z období mezi dvěma válkami. Byla to jistě československá zvláštnost, že všichni spisovatelé, které jsme obdivovali, básníci, které jsme milovali, vzdělanci s celonárodní autoritou, byli buď členy komunistické strany nebo ji aspoň podporovali. Mimo tento proud stáli jen jednotlivci, ale i ti chovali respekt k rozmanité aktivitě komunistické generace. A pak, tato komunistická generace s oblibou přenechávala následující generaci své víry a nezlomná přesvědčení a své pochybnosti si nechávala pro sebe.

Můj nový přítel mi vyprávěl o tom, jak se jako člen mládežnické delegace setkal s Jiřím Dimitrovem (1882 - 1949). --- Téhož večera můj přítel prohlásil, že v marxismu musí být chyba. [5]

* * *

Mírnost je počátek láskyplnosti, je nadějí, že člověk vyjde z pokušení zlého, přemůže hněvy a vstoupí duchem do mne, aby žil jako syn Boží, první mezi duchy, kteří jsou oživovateli Země, jejím vědomým, myslícím a činným životem. Mírní lidé mohou očekávat mou pomoc a uvedení do dobrých, rychlých postupů na cestě spásy. Cení mírnost jako vzácný stav i u těch, kteří dosud nemají ke mně blízký, vřelý vztah.

Proto vyhledávejte mírné. Mají hlavní předpoklad pro vývin lásky a moudrosti. Poučujte je o mně, přiveďte je ke mně, aby pod mým vlivem rozvíjeli se rychle v dobrého člověka a tak se dobro šířilo a sílilo na Zemi a ona se stala místem, kam se rodí i andělé do lidského těla, aby žili jako lidé čistí a svatí již při vstupu na tento svět i při odchodu z něho.

Smysl současného Ježíšova doporučení se nezměnil. V bibli čteme: "Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví." Do kterých míst, do kterých postavení, do kterých funkcí vyhledávat nepudové lidi?

Mírnost? Někdy k ní přispívá vysoké sebevědomí silných osobností, které nepotřebují zápolit se slabšími; bylo by to pod jejich úroveň. O koncertě československých zpěváků v Moskvě, září 2002:

"A ještě jeden střípek do mozaiky o současném Rusku. Gottovy skalní fanyanky všech věkových skupin při koncertu neodbytně obsadily první řadu, která byla rezervovaná pro oficiální hosty. Když se pak dostavili členové vlády, ministři Švydkoj a Nozdračev, poslušně si sedli do vzdálenějších řad, kde jim narychlo kdosi nabídl místo. Jeden z českých diplomatů komentoval: "Není ta demokracie v Rusku až bezbřehá, když ministři musí hledat, kam si sednout a bez řeči uvolní židle obdivovatelkám Karla Gotta?" [6]

* * *

Jak byste posuzovali rodiče, kteří by dětem nestejně nadaným dávali stejně obtížné úkoly, stejné práce a stejný čas pro jejich vykonání? Řekli byste zajisté, že jsou pošetilí a nerozumní, když na hloupém chtějí chytrosti, na chytrém hlouposti, na slabém to, co jen silný může vykonat bez újmy na těle.

Nemůžou mít všichni stejnou práci, stejné úkoly a stejný plat. Vždyť nemáme stejné vlastnosti. Svými odměnami se můžeme lišit trojnásobně, i vícenásobně. Ale horní hranice se někde

nachází, kam už dosahují mzdy nepřiměřené.

Takové, svými důsledky, škodí všem. Dovolují zbytečné nakládání s hmotou, málo potřebnou výrobu s nutnou těžbou surovin. Na plýtvání doplácí příroda a tím i naše budoucnost. Chystají se samostatné cesty zájemců na skok do Vesmíru. Nedomyšlené využívání peněz umožňuje plýtvat energií na pohon rakety. Kde je zdravý rozum?

Literatura:

Seznam na konci 5. dílu

* * *

Původně 23.10.2010: [Slovo Kristovo \(2.\) – Beze strachu a s mírností](#)
<http://www.tichanek.cz/>

Slovo Kristovo (3.) - Vtělení do zvířat

Bohumír Tichánek

"Ať majitel přinese svého krokodýla v náručí. Pak byl překvapený, když v čekárně seděl muž, a objímal ještěra."

Inspirovaná Božena Cibulková – **tučně psaný text** –
úryvky z její knihy: **Slovo Kristovo [1]**

Na možnost vtělování člověka do zvířete, sem na Zem, nacházíme obojí názory. Je, nebo naopak není možné.

Někdy se problém posuzuje dle provedení našich skrytých nehmotných - jemnohmotných těl, která svým tvarem připomínají lidské tělo. Potom zvířecí tělo, jinak tvarované, zřejmě nemá vtělení člověka umožnit.

Převtělování do lidí je srozumitelné, a některým lidem naprosto průkazné. Něco podobného bylo zavedeno i do šachů. Pěšec, když dojde do cíle, vrací se do utkání znovu, posílený proměnou ve figuru. Ale naše převtělení do zvířete? Znalá bytost k tomu sdělila zcela jednoznačně:

Člověk nově narozený je ten, nad nímž nebylo proneseno Slovo odsouzení do míst, kde mají své sídliště démoni. Takový, nad nímž je toto odsouzení proneseno, ztratí možnost života v lidském těle a může žít na Zemi jen ve tvarech a tělech nižších. I ten, který se vám zdá velmi hříšný a zlý, má v sobě jiskru dobra, jinak bych jej do Země neposlal a nedal mu možnost žít v těle člověka. [1]

Stejně míní [Órigenés](#). Podporuje citované sdělení.

Převtělení do tvorů se zastal i znalý mystik:

"Přiznejme si, že opačný názor pochází z nelibého pocitu, diktovaného hrůzou, pýchou a štítivostí, že by "vážená duše člověka" mohla poklesnout do nižšího než lidského stavu. Uvědomíme-li si však, že se průměrní lidé příliš neliší od zvířat - oba druhy těchto tvorů jednají pod vlivem pudů a nižší přirozenosti vůbec - stačí nám to k tomu, abychom připustili, že existuje i možnost, aby se člověk případně vtělil i do zvířete. Jak zvíře, tak i průměrně žijící člověk se zajímají jen o hmotné (tělesné) věci a vyšší jsoucnost je jim zcela nepochopitelná. Oba jsou v duchu plně zaměstnáni jídlem, plozením a strachem o existenci. A tento fakt je dostatečný důkaz, že je planá každá teorie zdůrazňující, že 'je nemožné, aby se člověk vtělil do nižšího druhu bytosti', a svědčí o povrchním a mělkém uvažování." [7]

Čteme, že se zvíře nemusí příliš lišit od člověka. Ostatně i zvířata znají vlastnosti jako vděčnost, vztek, oddanost či soucit. Něco dají najevo svými pohyby či zvuky, něco naopak pohledem bez pohybu.

V provozování hmoty neznáme tvory úspěšnější, než jsme my lidé. Jenže smyslem pobytu na světě není ovládnutí hmoty. Její užívání je jen prostředkem pro pobyt ve světě.

Nevyplatí se opomíjet vztahy k jiným tvorům a bytostem, nerozumět nepsaným zákonům a chápání povinností. U některých zvířat zásadně nalézáme vlastnosti, kterých si ceníme i u lidí - například věrnost.

Zajímavé sděluje Jan Havelka, z regrese klientky:

*Květa prošla třemi minulými životy, někde jí ve tmě usekali ruce (tento děsivý motiv se jí občas pasíroval do vědomí už dlouho před tím) a v nejzazším životě, kdy byla v těle černého chlapce, kterého v noci sežral lev, protože se nestihl vrátit do města před uzavřením bran. Když to sežrání lvem procházel poprvé, bylo to děsivé, když to procházel popáté, uvědomil si, jak **ohleduplně ho chtěl ten lev zabít**, aby ho to nebolelo, podesáté cítil radost z toho, že na smrt vyhladovělému lvovi zachránil život, když se nechal sežrat... [8]*

Znalec zvířat Josef Vagner na otázku "Věříte na převtělování člověka ve zvířata?" odpověděl:

*Pracoval jsem několik let v Indii, byl jsem v himalájských kláštorech, pečlivě jsem studoval hinduismus, buddhismus, indickou filosofii. Věřím, že tento mechanismus existuje. Na základě poznání výjimečnosti a jedinečnosti přírody jsem došel k poznání, že musí existovat nějaká úžasná inteligence, která je naprosto mimo naše chápání, která vše řídí, tvoří, nebo celý ten motor nechává běžet. Einstein prohlásil: "Pořádek ve vesmíru je tak dokonalý, tak úžasný a skvělý, že musí být řízen a vytvořen". Indové věděli, že život budoucí i současný píše stránku má dáti - dal. Je to seznam dobrých a špatných skutků. A protože **zcela určitě existuje vesmírná spravedlnost**, měli bychom být v životě opatrní a rozumní. Každé svinstvo a lumpárna, které někdo někdy udělá, musí zaplatit. Jestli je nezaplatí teď, zaplatí v příštím životě. Těžce. [9]*

Je nám potřebný co nejlepší vztah k přírodě i **ocenění** toho, že vytvořený Vesmír dává velmi prospěšné možnosti k životu, k rychlému růstu duše osobnosti. Kterým známým vztahem vyjádřit proces "ocenění"?

Život bez lásky plodí hříšné skutky, a ty dovedou duši na kárná místa, rozložená nedaleko Země v neviditelném prostoru. Tam je život obtížný, protože má málo tepla a světla. Což není k zármutku život těchto bloudivých duší?

* * *

Američanka Penelope Smithová píše:

"Na základě vlastní zkušenosti, kdy jsem radila tisícům lidí a dalších zvířat. Stvoření, která mívala lidská těla, mohou dnes mít podobu zvířete a naopak, a to z různých důvodů a bez jakékoli obecné zásady, který by platila pro všechny."

Proč se vtělit do zvířete? Vždyť zvíře, podobně jako dítě, má méně životních možností. Hodnoceno z druhé strany - je na ně naloženo méně očekávání. Autorka popisuje výhody.

Touha být blíže jiné živé bytosti, například lidskému příteli. Narodit se jako pes, kočka nebo kůň je snadný způsob, jak se přiblížit, a to na odlišném nebo možná daleko dobrodružnějším základě než jako lidské miminko. Což třeba v dané chvíli a za dané situace není ani možné. --- Zjišťuji, že lidé, kteří jsou vysoce duševně založení, přitahují zvířecí přátele, kteří jsou hodně

uvědomějí a kteří se s nimi někdy dříve v minulosti znávali - jako lidé. [10]

Měli jsme kocoura; žádné soutěže nevyhrál. Možná proto mu dokonce bylo spíláno. To jsem nedělal, ale když jsem ho přece jednou jmenoval agresivními slovy, díval se na mě doslova vyčítavě. Byl to naprosto srozumitelný pohled od bílého zvířete, který dokládal, že lidskému vyjadřování rozumí. Anebo vznikne lidský pocit jinak než pohledem na zvíře?

Jindy jsem v delší řeči použil jméno kočky - GITUŠKA. Její majitelka se tehdy zasmála: "Když jsi řekl GITUŠKA, ta se po tobě tak zamilovaně podívala."

* * *

Nakonec historky o studenokrevných tvorech. Sestava jejich těla je od našeho víc vzdálená. Nejsou s námi tolik příbuzní, jako jsou savci. Něco pěkného o zvířeti napsal S. N. LAZAREV:

Kdo z nás by se alespoň jednou v životě nesetkal se zvířecí laskavostí a ohleduplností? Když jsem pracoval jako turistický průvodce na kavkazském jezeře RICA, jednou jsem na pěšině spatřil zmijsi potlučenou kameny. Bylo mi jí líto, tak jsem ji uložil do igelitového sáčku a chtěl ji pustit někde v lese, co nejdál od lidí. Zmije byla poměrně malá, s bělavou kůží a já si neznámo proč řekl, že nebude jedovatá. Ochable ležela v sáčku, nevyvíjela žádnou aktivitu, já si na ni začal zvykat a úplně jsem zapomněl, že by mohla být nebezpečná - klidně jsem se dotýkal její hlavy. Dlouho se chovala nezúčastněně, ale pak najednou lehce a mrštně hlavičku otočila a pytlík prokousla.

Pochopil jsem, že je to varování, odnesl jsem ji stranou od pěšiny a vypustil do trávy. Zmije se začala pomalu pohybovat, zajíždět pod kameny a já ji škádlivě chytal za ocas. Trpělivě se ohlížela a čekala, až ji pustím. Držel jsem ji ale pevně - a ona se zničehonic bleskurychle otočila a její tlamička se ocitla těsně vedle mé ruky. Hleděla na mě, nepokoušela se mě kousnout, ale v tom pohledu bylo varování.

Jaký byl však můj údiv, když na školení o několik dnů později nám ukázali fotografii mé známé zmije a já zjistil, že to byla smrtelně jedovatá zmije KOZNAKOVOVA, typická obyvatelka Kavkazu. [11]

* * *

Myslíci tvor, plaz, náležitě respektoval pomáhajícího člověka. Poznatky naznačují, že v celé naší galaxii jsou duchovní zákony jednotné. Přitom jsou do světa zařazovaní i tak útoční tvorové, jako bývají rosomáci nebo [kuny](#) - ty mají k zabíjení reflex. Potměšilí krokodýli. Ovšem zkušenost s nimi může být i opačná:

Skutečně podivný rituál byl zaznamenán v Burkinu FASU. U příležitosti náboženských oslav se k jednomu z tamních jezer, hustě obydlených krokodýly, sjíždějí domorodci, aby pro sebe a své potomky vyprosili od božstva štěstí a zdraví pro další rok. Za strhujícího monotónního zpěvu a mystického dunění bubnů usazují své malé děti na těla krokodýlů, vyhřívajících se na mělčinách. A tito dravci, v jejichž tlamách jinak zmizí vše živé, co se jen mihne v okolí, plují pomalu po hladině, aby se vraceli zpět ke břehu, aniž by svým bezbranným svěřencům jakkoli ublížili. Tuto neuvěřitelnou, fascinující skutečnost potvrzují četní očití svědci. [12]

* * *

Sblížení je možné i s odlišnými tvory. Málo rozhoduje příbuznost, mnohem víc způsob vytvoření vztahu. Příběhy zvěrolékaře z Prahy přinesl před lety časopis:

Nejednou vidí Dr. T. V., kterak se neskutečné stává skutkem. Tři roky mu majitelka tmavých krajt vyprávěla, že se s nimi chodí koupat kamsi za Prahu. Prý přeplavou na ostrůvek, tam se vyhřívají a pak zase plavou zpátky. "Není možný, aby se vám to hadí klubko nerozprchlo," kroutil hlavou pan doktor a tak se dal pozvat na výlet. "Ti hadi opravdu plavali souběžně s ní a s ní se zase vrátili zpátky. Když uvážíte, že hadi neslyší, je ta komunikace možná v podstatě jen na principu pachových stop. Oni ji musí cítit a vědět, že patří do jejich kolektivu. Že je to něco, co není potřeba opouštět. I když je i ona měla odmalička, navázali s ní pro mě nepředstavitelnou komunikaci.

Dál článek uváděl epizodu, která začínala ironickou výzvou zvěrolékaře do telefonu: ať majitel přinese svého krokodýla v náručí. Pak byl překvapený, když v čekárně seděl muž, a objímal ještěra.

S 25-kilovým krokodýlem v náručí. --- Tak jsem s ním v ordinaci pro jistotu asi půl hodiny povídal a krokodýla jsem zdvořile obcházel, protože zvířata dokážou bleskurychle zaútočit. "Vona" byla naprosto klidná, vyrovnaná, pán si ji mezitím i zvažil. A tak jsem řekl: "Podíváme se na ty zuby." On jí rukama otevřel tlamu a to již jsem kapituloval. Tohleto si nenechá udělat často ani pes, notabene krokodýl. Pán mi říkal, že ji má odmalička, v podstatě od vajíčka, takže pravděpodobně první, co to zvíře vidělo, byl on, ale vztah, který spolu mají, je naprosto vzácný. Ptal jsem se ho, jak krokodýla třeba v zimě koupe. Jednou za týden si prý zaklepe ocasem na dveře koupelny, tak ho přenesse do vany a osprchuje. Neuvěřitelné. [13]

Literatura:

Seznam na konci 5. dílu

* * *

Původně 30.10.2010: [Slovo Kristovo \(5.\) – Různé postupy. Che Guevara](#)
<http://www.tichanek.cz/>

Slovo Kristovo (4.) - Občanská politika

Bohumír Tichánek

Jestliže se zlo zlem přemáhá, rozmnožuje se.

Inspirovaná Božena Cibulková – **tučně psaný text** –
úryvky z její knihy: **Slovo Kristovo [1]**

**Jestliže i šlechetný počne činit nešlechetnosti, pak běda člověku. Z toho
vzchází velké tresty rovné sodomským trestům.**

**Jestliže se zlo zlem přemáhá, rozmnožuje se. Kdo silné a vlivné zlo zastaví
v jeho pronikání člověkem a Zemí, kdo mu odejme sílu, ponese za ně tresty?
Pokud nebudou lidé přemáhat zlo dobrem, nebude zlo vypuzeno z člověka ani
ze Země, to vězte.**

**Zákon jsem nevyhlásil lidem nadarmo. Kdo jej nenaplní a určený čas vyprší,
bude připojen k temným duchům, aby jim pomáhal a ve zlu s nimi žil, ztratil
jméno člověk. [1]**

Toto je velmi silné sdělení. Nestačí spoléhat na příští životy, na budoucí překonání současné nízké úrovně a pozdější vzestup. Tak jako je člověk omezený délkou svého života, **určený čas** platí i pro společnost! Celé civilizaci hrozí pád dolů a pak eony věků nedostane možnost vzestupu svých jednotlivců. Bylo by nemožné vtělovat se na hmotnou oběžnici a tím růst. Soudobý Ježíš sděluje existenci časové hranice!

Zákony a skutečnosti Vesmíru prakticky neznáme. Alespoň naše civilizace je nezná, obvykle se neznale chová. Ba dokonce má odvalu tvrdit, že morální zákony vestavěné do Vesmíru žádné nejsou. Odsuzuje ty státy, které se snaží dodržovat zákony, dané náboženskou tradicí. Dítě sebere něco, co mu nepatří, co ho láká, ale pak nese nepříjemné následky. Bývá snad i příjemné "v bezpečí" sledovat kruté televizní záběry, ale zrovna tyto zlé epizody nás kazí.

Celému lidstvu se dosud přibližuje rozhodující pád dolů.

* * *

Svou neznalostí rozhodujeme, kam svět jde. Další vyzbrojování nevede k trvalému míru na Zemi, ale naopak. Neznalost je podložena tisíciletými dějinami křesťanství - někdy to byly zmatky nad zmatky. Jedny zásady se hlásaly, ale jiné uskutečňovaly. Ještě i v 18. století bylo křesťanství náboženstvím ohně a meče.

**Ten, kdo se hlásí ke mně, ale nežije, jak já ukládám, rovná se bezbožníkům,
ale hřeší víc než oni.**

**Varujte se, varujte nešlechetných skutků! Do hluboké temnoty vrhají ty, kteří
je činí. Kdo v temnotě žije, jsou pyšní. Jejich pycha není jen povyšováním nad
jiné. Je jiná, těžší než hluboké a velké viny. Vychází z toho, že onen člověk
neví, že jeho život je mu k záhubě a ne ke cti. Nezamýšlí se nad sebou, protože
ho obklopuje temnota a on v ní nevidí své skutky v pravé podobě. Myslí si, že**

činí dost a že je v mé milosti již proto, že ve mne uvěřil.

Ti, kteří víru vůbec nemají, mají aspoň naději, že ji mohou ještě obdržet, prokáží-li v životě platné služby bližnímu. Ale ten, kdo víru má a žije jakoby ji neměl, tomu bude odňata na dlouhý čas. Následky toho nelze si na Zemi představit.

Mystika Květoslava Minaříka doporučuje uznávat jen to, co je logické. Ověřovat rozumem. Kdežto spoléhat na vykoupení z potíží, jen pro zbožnění jednoho člověka, zde nedoporučuje ani sdělování Boženy Cibulkové [1]. Je snad možné žít milion let jako kámen?

* * *

Zážitek politikovy manželky:

Na stavbu železnice za války přivázeli zajaté Němce. --- Němci nám na domě pomáhali dělat novou střechu. Má sestra, taková maličká, modrooká, blondátá - stále poutala jejich pozornost. Jednou, když jsme si hrály na dvoře, jsem náhle zahlédla, jak k sestře přistoupil Němec a natáhl ruku, aby ji pohladil po hlavičce. Srdce se mi sevřelo strachem. Skokem jsem byla u ní a strhla ji k sobě. A teprve pak jsem na něj pohlédla. A tu jsem viděla, že ten Němec pláče. Víte, mě to šokovalo!

Vzpomínám, znovu a znovu přemítám o těch citech, které mne tehdy ovládly, které se zmocnily nás všech v těch strašných létech fašistického vpádu. Přemýšlím o příšerné tragédii milionů lidí, kteří se ničím neprovinili. [14]

Dnešní stav potřebuje mnohem vyšší aktivitu lidí, kteří se ničím neprovinili. Český národ je svým duchovním základem vedený k chvályhodné mírnosti a smířlivosti. Na druhé straně, při zlém napadení rodiny, bude otec svou rodinu, své děti, chránit, i kdyby měl útočníka ubít.

A co s člověkem, který Vašemu dítěti dává drogy? Hledět dlouhodobě smířlivě na chybující vedení lidské společnosti není v pořádku. Nebývá potřeba poštávat na nositele špatných přístupů včelky, vosy a sršně. Nýbrž klidně, ale účinně jim denně připomínat, co má být jinak.

Obvykle nám však stačí, že jen vegetujeme. S plným stolem a nádrží, a s mnoha programy. Proč se dostávat do nesnází, proč dávat najevo, že existujeme?

Právě proto! Také pro to, co naznačují i stránky českého internetu, zhruba:

Náboženství s vírou v existující bytosti nám nepomůže ~ Osobní odpovědnost je to, co po staletí chybí. Rozhodně chybí dnes, kdy už většinu z nás vrchnost k pasivitě nevybízí. ~ Píše se, že kdesi jsou naplánované naše nepředstavitelné konce - dokonce až vytvoření souboru záporných světů, mimo naše chápání.

* * *

Člověk má velkou moc, aniž o tom ví. Koho on ve své chvále a úctě vyzdvihne, je upevněn ve svém titulu a moci víc, než byste mysleli, a to i za takových okolností, že si některý duch tituly a moc přivlastňuje neprávem. Nevíte, jaké řády platí pro svět jiných duchů. Není ještě vhodný čas k tomuto vědění. Ale tolik vězte:

Komu člověk vzdá i nenáležející oslavu, úctu a čest, ten se stává jeho pánem a může zasahovat do jeho života více či méně podle toho, na jakém stupni vědomí a znalostí je onen člověk.

Duchové využívají i zneužívají možnosti ovlivňovat člověka. Snaží se jej získat pro sebe a pak tvrdě ovládat, jím upevnit svá místa a postavení ve světě duchů. Běda člověku, který upadl do moci duchů pobloudilých, mluvících lživě a šalebně, neboť na dlouhý věk je jejich služebníkem, aniž o tom ví.

Znám vzpomínku ženy, které nový řád kdysi poškodil úroveň života. Přesto se roku 1953 zamyslela - pod vlivem československého rozhlasu: "Co teď s námi bude, když Stalin zemřel?" Neustálý obdiv k pyšnému sovětskému vůdci byl nazván kultem osobnosti. Pak ale sama sovětská společnost, po několika letech, našla sílu v N. S. Chruščovovi, pojmenovat a odmítnout předchozí zločiny.

Srozumitelný obojaký bývá vliv neosobních sdělovacích prostředků - médií. Avšak citovaný úryvek duchovního činitele se víc týkal nesprávné pocty - vůči některým z jiného světa.

Literatura:

Seznam na konci 5. dílu

* * *

Původně 6.11.2010: [Slovo Kristovo \(4.\) – Občanská politika](http://www.tichanek.cz/)
<http://www.tichanek.cz/>

Slovo Kristovo (5.) - Různé postupy. Che Guevara

Bohumír Tichánek

Já jsem Světlo, a proto nemohu vejít do temnoty, pokud ona je v duši člověka.

Inspirovaná Božena Cibulková – **tučně psaný text** –
úryvky z její knihy: **Slovo Kristovo [1]**

Nadále naše civilizace málo sleduje, jak poznávat skryté skutečnosti a pak jich užívat k dobru lidstva. Věda vyžaduje opakovatelnost svých pokusů, jinak jejich výsledky neuzná za platné. Jenže, když se žáček zeptal pana ředitele, proč se musí chodit do školy, nemůže čekat, že mu nadučitel odpoví i příště.

Nadřizený odpovídá podřízenému dle své úvahy, případně se jen usměje. Přístup k duchovním skutečnostem získávají lidé vyvinutím dlouhodobého úsilí a to navíc jeho správným způsobem. Opakovatelnost fatimských zjevení roku 1917 nemohla být lidskými přáními vynucená.

Lidé bez činnorodého zájmu nejspíš neuvěří v skryté poznání. Podobně jako nevěřili přírodovědnému poznání.

- Hvězdy jsou body na obloze - jak by to mohla být obrovská slunce!? Nic takového vzdělání lidé neznali po tisíce let.
- Země se nemůže otáčet, vichřici proudícího ovzduší přece nepozorujeme!?
- A kdo povyskočí, doskočí na původní místo, takže se Země neotáčí!?
- Jestliže někdo zbohatl, musel své bohatství od někoho získat, nejspíš někoho oloupil!? To bývalo lidským názorem ještě i v 19. století, jak postřehl Tomáš Baťa I. Veřejnost si málo uvědomovala, že bohatství lidskou prací narůstá, zásluhou sílícího průmyslu, podporovaného vědou. Už to nebylo jen přenášení krajáče zlaťáků z komory do komory.
- Svět jako virtuální realita? Vždyť své zážitky, své bolesti vnímám! Tak jaká zdánlivost? Jenže, já řku, právě zdánlivá skutečnost je daná vnímáním zážitků.

Někdy se poznání podobá rakovi. Sbírat byliny při Měsíčku - babské pověry, kterých národní podnik Slovakofarma nedbá. Jenže Měsíc má vliv na rozmístění šťáv v bylině, což věda poznala později. Návrat k dřívějším poznatkům bývá možný.

Není moudré strachovat se temných duchů, avšak také není dobré o ně se nestarat. Jestliže se jich strachujete, oni se pyšní svou mocí nad vámi a činí ještě více než je jim dovoleno činit pro zkoušky člověka, dávajíce tak najevo svou moc nad ním. Nedbáte-li jich, ztrácíte ostražitost nad svým životem a oni, využívajíce vaší nedbalosti a lhostejnosti, vrhají mnohé sítě na vaše myšlenky, slova i skutky, aby byly k vaší pohaně přede mnou, vás snižovaly a činily nehodnými mé velké přízně, již prokazují tomu, kdo na mne myslí, důvěřuje mi, u mne vždycky hledá vše potřebné pro tělo i duši.

Proto se nestrachujte před nimi, ale buďte ostražití a bdělí v každé chvíli života, aby do vašeho vědomí nevcházely jejich myšlenky nesoucí nelibost, nesoulad, hněv či zármutky nad nehodami denního života v těle, zdržení od zbožných myšlenek, úkonů, nebo i různé zájmy tohoto světa.

NEPŘIKAZUJI - navštěvujte chrámy, držte posty těla, vyhýbejte se lidem, jak činili poustevníci, aby nevešli do pokušení od jejich jazyka, svou zbožnost ukazujte veřejně, aby každý věděl, že se modlíte, dbáte na čest a dobré jméno. Toto vše dělají slabí ve víře a lásce ke mně, kteří vnějšími způsoby zbožnosti zakrývají vnitřní chudobu citů pravé lásky ke mně. [1]

Návštěvou kostela se nevystihují hlubší kvality člověka. Pokyny předchozího odstavce popsaly činy, které nejsou podstatné.

Já jsem Světlo, a proto nemohu vejít do temnoty, pokud ona je v duši člověka.

Člověk v situacích, do kterých se dostává, má svobodu. Jedná podle dosavadních zkušeností, zapamatovaných z tohoto života a vepsaných z minulých životů. Dbá toho, co jsme ho naučili, a tato dbalost je následkem postupů, jimž jsme byli sami naučeni.

- Vezmou dalšího do záchraného člunu, když už je přetížený? Skočí stařec do vody a pustí mladého místo sebe?
- Sebere člověk cizí peníze, ačkoliv už minule se mu to nevyplatilo?
- Ublíží člověk, zbavený svobody, druhému recidivistovi? Anebo si váží sám sebe a škodolibý čin v těsné cele neudělá? K potřebnému rozhodnutí má svobodu.

Takové svícení anebo temnotu lze posuzovat v duši člověka.

* * *

Člověk se modlí a podle zvyku říká: Pane, pomoz, Pane, dej! Není-li modlitba zesílena myslí, prolnta citem, málo ji slyším, vnímám ji slabě. Jak mám její slova uvážit a splnit vyslovená přání? Hlasitě projevená modlitba s pokleknutím není pro mne vždy pravou zbožností. Ani nejhrořivější a nejhlasitější modlitbu nemám za pravou, neví-li o ní srdce. Pravá zbožnost plyne z vroucnosti, z hlubokého svatého citu, z velké touhy projevit mi důvěru, úctu i lásku.

Jedná-li se o tělesné potřeby a pomoc v nemoci, dovedou lidé modlitbu zesílit, protože mají úzkost před smrtí těla. Jde-li však o duši a její uzdravení, modlitba je slabá, nevýrazná. Lidé netuší, v čem je kořen jejich těžkostí. Jinak by prosili vroucně, celou silou myslí a z hloubi srdce: Pane, uzdrav duše, ať jsou opět silné, krásné a svaté, abys je přijal k sobě a ony nemusely již prožívat umírání těla, bolesti a starosti lidské. Oni však prosí: Pane, uzdrav mé tělo, abych mohl pracovat a žít na Zemi.

Jsou způsoby kontaktů směrem nahoru a směrem dovnitř sebe. Ale někteří sdělují - modlitbou bývá veškeré naše jednání. Jeho kvality - směřování a výsledky.

* * *

Mluvte s láskou i čistou dobrotivostí ke každému vždy a všude, ať není již vašich nepřátel, ale jsou jen vaši přátelé a vy jimi vždy a všude obklopeni.

Jsou-li u vás andělé, nemohou být u vás duchové temna. Přidáte-li ke slovu lásky i slovo modlitby, zdvojnásobíte svou sílu, ochráníte sebe i všechny, které zahrnujete do své duchovní i rodinné péče.

Někdy se vzpomíná, že ukrutný vývoj Stalinova tehdejšího Sovětského svazu zavinil právě tento vůdce. Že předchozí bolševický vůdce byl jiný. Avšak nabízí se, že právě Leninovu zaměření na násilí skrytý Osud vyhověl a k pokračování revoluce přivedl člověka ochotného k nejhlubším tvrdostem.

--- Lenin za svého života tyto a jiné rozpory mírnil, názorové odpůrce přesvědčoval a netrestal. Tak postupoval i ve sporu o uspořádání sovětského státu. Ač ostře kritizoval Stalinův plán tzv. autonomizace čili vstup autonomních národních republik do RSFSR, zachoval se vůči němu tolerantně i po přijetí vlastního, leninského plánu na utvoření SSSR v prosinci 1922. [16]

Nezhrdejte proto hříšníky, ale pamatujte, že není na Zemi nikdo tak hříšný, abych od něho neočekával napravení. Toto napravení je rovněž ve vašich rukou. Přímluvy za hříšníky jsou projevem bratrské lásky, jíž si na Zemi nadevše cením a pro niž napravuji i to, co vám se zdá nenapravitelné.

* * *

Che Guevara: *"Revolucionáře dělá z lidí hlad. Vlastní i cizí. Pokud ho cítí jako svůj."*

* * *

Ruský básník J. A. Jevtušenko, ještě v sovětských osmdesátých letech:
*Kdybych s tím problémem mohl začít znovu,
zbraně bych zabavil i tu Guevarovu,
pak bych z nich s pomocí podkováře
vyrobil píšťalky pro krysaře. [17]*

* * *

Ekonom a politik Valtr Komárek, někdejší poradce Ernesta Che Guevary, ministra revoluční kubánské vlády, napsal:

Guevara byl ohromně zaujat otázkou lidského dobra: co je pro lidstvo dobré a co udělat, aby se k tomu lidstvo přiblížilo. V podstatě ho nic jiného nezajímalo. --- Překvapoval ohromným záběrem vědomostí: měl řádná studia medicíny, přitom studoval sociologii, ekonomii, filosofii. Byl přesvědčený ateista. --- Měl mesianistický komplex, ne v pejorativním smyslu, ale jako výrazný rys sebeobětování.

*Nemělo by se zapomínat, že jeho africké dobrodružství bylo pro lidstvo škodlivé. Po stopách guerilly šly kubánské brigády, řádná vojska. **Etiopie, Angola, Mosambik. Trosky, spáleniště, spousty mrtvých.***

Che byl posedlý malomocnými, rachitiky, analfabety a vůbec bídou třetího světa a má charisma člověka, který soucítí s trpícími. Ale hlavní půvab Kristova mýtu spočívá v tom, že Kristus se nechal ukřižovat. Kdežto Guevara sám "křížuje", sám střílí, sám zabíjí - a to je paradox ad ultimum. [18]

* * *

Jaká byla osobnost slavného mladého revolucionáře, popisuje i vzpomínka na jeho pobyt v Československu, od jiného autora:

Jaký byl průběh těch čtyř měsíců jeho druhého tranzitu Prahou?

*Che Guevara dodržoval každodenně zcela organizovaně svůj přesný režim, v němž naprázdno nepromarnil ani minutu. Byl velmi metodický. Hodně času věnoval studiu. Věnoval se též **matematice, o níž říkal, že je to věda budoucnosti**. Zásoboval jsem ho všemožnou literaturou, která přicházela z Kuby, a také tou, kterou ve francouzštině nebo španělštině bylo možno sehnat v Praze. [19]*

* * *

Člověk, který způsobil smrt mnoha lidí, si přece hodně polepší, když je nakonec sám obětován. Ruský car Mikuláš II., jenž vedl války a nedokázal zlepšit svěřený stát, skončil popravou. Příště nedopadl nejhůř, narodil se kdesi ve světě jako obyčejný vesničan, ovšem s chatrným zdravím.

František Ferdinand d'Este jistě člověka nezabil, zato zastřelil stovky tisíc zvířat při honech. Od zlého osudu mu odpomohl sarajevský atentát, jemuž podlehl. Sám si nesprávnosti střelecké vášně zřejmě nebyl vědom.

* * *

Pro život na Zemi je třeba statečnosti. Proto si važte každého, kdo se na Zemi narodí. V něm je již oživený duch, který prokázal, že může samostatně žít, myslet, mluvit i jednat; že je tedy schopen žít v podmínkách, jaké má zemský život pro ztíženou cestu za dobrem a láskou.

Vážít si každého vyžaduje zamítat trest smrti. Která společnost je tak chudá, aby nemohla trvale hlídat izolovaného zločince? Nachystat mu tvrdý život, vedoucí ho k prohlédnutí.

Ledacos popisuje S. N. Lazarev, neupadá do mnohorozměrných fantazií: *V budoucnu budeme stejně jako dřív milovat vše pozemské, Inout k tomu a záviset na tom. V duši každého člověka však zaplane božská jiskra, která mu nedovolí, aby se upínal jen ke věcem pozemským.* [15]

* * *

Mystici, znalí jiných světů, zvyklí ony světy navštěvovat, Nejvyšší bytost nenacházejí. Přesto je Bůh nadále uvažován.

Podle Lazareva [11] - fungující Vesmír je vlastně organismem a má jeden souhrnný zájem. Jednotlivé obydlené oběžnice, či snad jednotlivé sluneční soustavy, jsou jeho buňkami. Diagnostik často naznačuje, co organismus hledí udělat se svou rakovinnou buňkou. Jež sleduje jen své vlastní zájmy, ke škodě organismu.

Lidé, chystající se válčit s lidmi z jiných planet, by nutily ony napadené k obraně, k šíření podobných postupů. To přece Vesmíru neprospěje; rozbíjet oběžnice vzájemnými válkami. Podobně u zhoubných buněk v lidském organismu. I lékaři hlásají, jak je důležitá prevence, sledovat svůj organismus pohmatem - ať muži nebo ženy. Včas zasáhnout.

Vesmír, plný skrytých inteligencí, dbá vylučování škodlivých způsobů, aby se nerozšířily do celé galaxie. Pomáhá pomáhajícím v dlouhodobém měřítku.

Literatura:

- [1] **Slovo Kristovo**. Podle duchovního poznání napsala Božena Cibulková v letech 1955 - 1965. Nakl. Gemma89, Praha 1995
- [1a] **Slovo Kristovo**. Podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala a upravila Božena Cibulková, 1952 - 1972. http://bozena-cibulkova.sweb.cz/texty/sk/sk_obsah.htm
- [2] **Mladý svět**, ročník 1996/č. 52/s. 47
- [3] **Život jako zázrak. Cestopis duše** - Jaromír Skřivánek. ONYX, Praha 2001, s. 96
- [4] **Jiří Hanzelka, Miroslav Zikmund: Život snů a skutečnosti. 50 otázek položil a 2x50 odpovědí zpracoval** - Jaromír Slomek. Nakl. Primus, Praha 1997, s. 49
- [5] **Obnovení pořádku** - Milan Šimečka. Atlantis, Brno 1990, s. 46
- [6] **Právo**, deník 12.9.2002/s. 8
- [7] **Přímá stezka. Mystická praxe k poznání skutečnosti** - Květoslav Minařík. Canopus, Praha 1995, s. 128
- [8] **První setkání s hlubinnou abreaktivní psychoterapií** - Jan Havelka, březen 1999
- [9] **Mladý svět**, ročník 1995/č. 41/s. 56, Ing. Josef Vagner, CSc
- [10] **Zvířata mluví. Dorozumění mezi světem zvířat a lidí. Rady chovatelům, komunikační postupy, respekt a naslouchání, jednota živých tvorů** - Penelope Smithová. Vyd. Práh, Praha 1999, s. 194, 196
- [11] **Diagnostika karmy I. Soustava autoregulace pole** - S. N. Lazarev. Raduga Verlag 2009, s. 23
- [12] **V zajetí mágů** - Arnošt Vašíček. Optys, Opava 1996, s. 84
- [13] **Mladý svět**, ročník 1998/č. 52, Dr. T. V.
- [14] **Žít znamená doufat** - Raisa Gorbačova. Agentura Pikolo, 1991, s. 26
- [15] **Diagnostika karmy II. Čistá karma 1** - S. N. Lazarev. Raduga Verlag 2010, s. 81
- [16] **Zpráva o nemocech J. V. Stalina** - MUDr Ivan Lesný. Dobré slovo, Praha 1991, s. 15
- [17] **Fuku** - Jevgenij Alexandrovič Jevtušenko. Lidové nakladatelství, Praha 1988, s. 38, 42
- [18] **Respekt** 42/1997, Valtr Komárek
- [19] www.crtacc.bloguje.cz/611874-che-inkognito-v-praze.php - podle: Z. K., Společnost česko-kubánského přátelství, Naše pravda

* * *

Původně 13.11.2010 [Slovo Kristovo \(5.\) – Různé postupy. Che Guevara](#)
<http://www.tichanek.cz/>